

Пам'яті Володимира Сосюри

Голубі опівнічні дощі,
Оповите туманами місто.
У під'їздах — ніде ні душі,
З-поміж хмар переблискує місяць.

А дощі плюскотять, плюскотять,
По асфальту стрибають, шаліють,
Ніби хочуть про щось розказать
І не можуть чи, може, не вміють.

Але ж — лишенько! Хто там в плащі?
Мовчазний та блідий. У задумі.
Серед ночі. У теплім дощі.
В мерехткому, ласкавому шумі.

Перетнув головну магістраль,
В парк зайшов, але й там не спинився.
Розгорнувши туман, як вуаль,
На подвір'ї нараз опинився.

Проти нього — балкон. А на нім...
Недосяжно високо, як мрія,
В голубім, голубім, голубім —
Чи то сон, а чи справді — Марія??

Він гукати. А дощ не дає.
Він — до неї. А дощ заступає.
Голубими нитками снує,
Голубими сльозами ридає.

Ой Маріє! Ой вийди, поглянь:
Від любові і ніжності п'яний,
Хто це там, оповитий в туман,
Заховався за сиві каштани?

І Марія іде на балкон,
І стоїть, і мовчить, і чекає...
«Падку мій! Смутку мій! Знову — сон.
Тільки — сон.
І нікого немає, немає...»

Лиш дощі плюскотять, плюскотять,
По асфальту стрибають, шаліють,
Ніби хочуть про щось розказать
І не можуть чи, може, не вміють.
